

Минаха се нѣколко години. Станчо бързо растѣше. Но Бѣлица все не се отдѣляше отъ него. Тя бѣ и за сестра и за другарка на Станча. Той я обичаше повече отъ всичко, защото бѣше израсълъ подъ нейнитѣ благи милувки. Той само на нея откриваше мислитѣ си и желанията си . . .

Умрѣ и бабата. Отново Станчо изпита лошевинитѣ на самотния, бѣдняшки животъ. Но една добра черта имаше у него — наслѣдство отъ родителитѣ му: — той не подложи рѣка да проси, а съ работа изкарва-